

ရှောင်လင်လက်သီး (၁၆) ချက်

ကြည့်စဉ်း (၇.၈.၈.၈)

ရှောင်လင်လက်သီး (၁၆) ချက်ကို ရှောင်လင်မိုးကြိုးလက်သီး (၁၆) လုံးလို့ လည်း ခေါ်ပါတယ်။ ဒီလက်သီး (၁၆) လုံးထဲက တစ်လုံးလုံးနဲ့ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် အထိုးခံထိသွားတယ်ဆိုရင် အနည်းဆုံး အဆင့်က မေ့မောသွားနိုင်ပြီး နံရိုးကျိုးခြင်း၊ အရိုးအဆစ်တို့ ပြုတ်ထွက်ကာ သေဆုံးသည်အထိ ဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ်။

ရှောင်လင်ယာမာဆိုတဲ့ ရုပ်ရှင်ကား ထဲမှာ ဒီလက်သီး (၁၆) လုံးရဲ့ စွမ်းရည်ကို ပြသထားပါတယ်။ ရှောင်လင်ကျောင်းတော်ကြီးက သိုင်းကျမ်းများထားရာ အဆောင်ကိုစောင့်တဲ့ သိုင်းညီအစ်ကို ဘုန်းတော်ကြီးနှစ်ပါး ရှိပါတယ်။ သိုင်းကျမ်းအဆောင်ထဲမှာရှိတဲ့ မြောက်မြားလှတဲ့ မည်သည့်သိုင်းကျမ်းတစ်စောင်စောင်ကိုမဆို လက်ဝယ်ရရှိပြီး ပြီးဆုံးအောင်ကျင့်နိုင်ခဲ့ရင် စူပါလူစွမ်းကောင်းများ ဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ်။

လူကောင်းသူကောင်းဖြစ်ရင် ကိစ္စမရှိပေမယ့် မသမာသူတွေလက်ထဲကို ရောက်သွားရင် လူအများဒုက္ခရောက်နိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျမ်းစာအဆောင်ကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ်စောင့်ထိန်းရပါတယ်။ ကျမ်းစာပေါင်းများစွာအထဲမှာ အဖိုးအထိုက်တန်ဆုံးကတော့ သံမဏိကိုယ်ခံ သိုင်းကျမ်းပါပဲ။ သံမဏိကိုယ်ခံသိုင်းပညာကို ပေါက်မြောက်အောင်မြင်ခဲ့ရင် ဓား၊ လှံ၊ လက်နက်တွေ ထိုးခုတ်လို့ မသေဘဲ ဓားပြီး၊ တုတ်ပြီးခန္ဓာကိုယ်ဖြစ်သွားပါတယ်။

တစ်နေ့မှာတော့ မျက်နှာဖုံးစွပ် လူဆိုးတွေဟာ သိုင်းကျမ်းအဆောင်ကို လာတိုက်ပါတယ်။ အပြင်းအထန်တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပွားပြီး တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက်မှာ လည်း အကျအဆုံး များပြားပါတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ သံမဏိကိုယ်ခံ သိုင်း

ပညာကျမ်းဟာ မျက်နှာဖုံးစွပ် လူဆိုး ခေါင်းဆောင် လက်ထဲကို ရောက်သွားပါတော့တယ်။ သိုင်း ကျမ်းစောင့်ဘုန်းတော်ကြီးက နဂါးလက်သည်းသိုင်းကွက်နဲ့ လူဆိုးခေါင်းဆောင်ရဲ့ မျက်နှာကို ဆွဲကုပ်ပြီး သိုင်းစာအုပ်ကို ပြန်လည်လုယူလိုက်ပါတယ်။

သိုင်းစာအုပ်ကို ပြန်လည်ရရှိပေမယ့် သူ့ဆွဲကုပ်လိုက်တဲ့ လူဆိုးခေါင်းဆောင်ရဲ့ မျက်နှာဖုံးဟာ ကျွတ်ထွက်သွားပြီး သူ့ရဲ့ ညီတော်ဖြစ်နေတာကို အံ့ဩစွာတွေ့လိုက်ရပါတယ်။ သူ အံ့အားသင့်နေစဉ်မှာပဲ သူ့ရဲ့ညီတော်ဟာ သိုင်းကျမ်းစာအဆောင်ကိုစောင့်တဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးကို လက်ဝါးနဲ့တစ်ချက်ရိုက်ကာ သိုင်းကျမ်းကို ပြန်လည်လုယူပြီး ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားပါတယ်။

မိမိ၏ တာဝန်ပေါ့လျော့မှုကြောင့်သာ ရန်သူ၏လက်သို့ သိုင်းကျမ်းစာအုပ်ပါသွားခြင်းဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် သိုင်းကျမ်းစာအုပ်ကို ပြန်လည်ရရှိမှသာလျှင် ရှောင်လင်ကျောင်းတော်ကို ပြန်လာမယ်လို့ ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်အမျှတော်ကြီးက ကျမ်းစာစောင့် ဘုန်းတော်ကြီးကို အပြစ်ဒဏ်ပေးပါတယ်။

ကျမ်းစာစောင့် ဆရာတော်ဟာ သူ့ရဲ့သိုင်းညီအစ်ကိုတော်ကို အနာဂတ်အရပ်ရပ်လှည့်လည်ရှာဖွေခဲ့ပါတယ်။ ရှာဖွေနေချိန်မှာ သူ့ရဲ့ညီအစ်ကိုတော်ဟာ

လုံခြုံတဲ့နေရာရှာပြီး သံမဏိကိုယ်ခံတုတ်ပြီး၊ ဓားပြီး သိုင်းပညာကို အပြင်းအထန် လေ့ကျင့်နေပါပြီ။

တစ်နေ့မှာ ဆရာတော်ဟာ သားရဲတိရစ္ဆာန်ဘေးကလွတ်အောင် သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်မှာ တက်အိပ်နေရာက တောကြက်ကင်နံ့ကို ရပါတယ်။ ကြက်ကင်ရဲ့မွှေးကြိုင်တဲ့ရနံ့က သူ့ကိုဆွဲဆောင်တဲ့အတွက် ကြက်ကင်နံ့ခံပြီး လိုက်သွားရာမှ တောကြက်ကို ကင်နေတဲ့လူလင်တစ်ယောက်ကို တွေ့ရပါတယ်။ သူ့ကို တောကြက်ကင်သားကျွေးဖို့ ဆရာတော်က တောင်းပါတယ်။ လူလင်ပျိုဟာ မပေးတဲ့အတွက် ဆရာတော်က ကြက်ကင်ကို လုယူပါတယ်။ လူလင်ဟာ သိုင်းကွက်နဲ့ ခုခံပေမယ့် ရှောင်လင်ကျောင်းက ဆရာတော်က အသာကလေးပဲ ရှောင်တိမ်းလို့ တောကြက်သားကို ကုန်အောင်စားသွားပါတယ်။ လူလင်ပျိုခမျာ ဘာမှမတတ်နိုင်ရှာပါဘူး။

နောက်တစ်နေ့မှာတော့ တောယုန်တစ်ကောင်ရလို့ ကင်နေတုန်းလည်း ဒီလိုပဲလာလုသွားပြန်ပါရော။ ပထမတစ်ခါ တုန်းက လုတဲ့သိုင်းကွက်ကိုသိထားတဲ့အတွက် လူလင်က ရှောင်တိမ်းလိုက်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆရာတော်က သိုင်းကွက်အဆန်းတစ်ကွက်ထုတ်ပြီး စားသွားပြန်တော့ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘဲ ကျွေးလိုက်ပြန်ပါလေရော။ ဒီလိုနဲ့ တစ်မျိုးလုပ်စား

လိုက်၊ တစ်ခါ လာလုလိုက်။ ပထမသိုင်းကွက်နဲ့ လုမရတော့ နောက်သိုင်းကွက်။ နောက်သိုင်းကွက်နဲ့ လုမရတော့ နောက်ထပ်သိုင်းကွက်နဲ့လု . . .။ ဒါနဲ့ပဲ သိုင်းပညာသင်ချင်တဲ့လူလင်ပျိုနဲ့ အစားကောင်းကြိုက်တဲ့ ဆရာတော်ဟာ ဆရာတပည့်ဖြစ်သွားပါတယ်။

လူလင်ပျိုကို သိုင်းပညာသင်ပေးရင်း သစ္စာဖောက်တဲ့ညီတော်ကို ရှာဖွေရာမှာ မကြာခင်အချိန်မှာပဲ သိုင်းပညာကျင့်လို့ အောင်မြင်သွားပြီဖြစ်တဲ့ ညီတော်ကို တွေ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခုညီတော်ဟာ ဟိုတုန်းကလို မဟုတ်တော့ပါဘူး။ သံမဏိကိုယ်ခံသိုင်းပညာကို အောင်မြင်စွာကျင့်ပြီးနေသူဖြစ်ပါတယ်။ သူ မပြောနဲ့ ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်တောင်မှ ယှဉ်နိုင်ဖို့ မလွယ်တော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့ညီတော်ရဲ့လက်ချက်နဲ့အသက်ထွက်ခါနီးမှာ ဆရာတော်ဟာ သူ့တပည့်လူလင်ပျိုကို ရှောင်လင်ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ရဲ့ဦးကြီးဆရာဖြစ်တဲ့ ယာမဆရာတော်ထံမှာ အပ်နှံခဲ့ပါတယ်။ အခုအချိန်မှာတော့ သစ္စာဖောက်ညီအစ်ကိုတော်ကို ယှဉ်နိုင်တဲ့သူမရှိတော့ပါဘူး။

လူလင်ပျိုကို အပ်နှံလိုက်တဲ့ ရှောင်လင်ယာမဆရာတော်ဟာ အသက်ရာကျော်နေပါပြီ။ လောကီကိစ္စတွေကို စွန့်ခွာလို့ တရားကျင့်ကြံအားထုတ်နေတဲ့

သူတော်စင်တစ်ဦးပါ။ အခုကိစ္စဟာ သိုင်းလောကမှာ သွေးချောင်းစီးပြီး အကြီးအကျယ်ဒုက္ခရောက်မှာကိုမြင်တဲ့အတွက် လုလင်ပျိုကို လက်ခံခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ အခုလည်း သစ္စာဖောက်ညီတော်ဟာ သူ့ကို သစ္စာမခံတဲ့သိုင်းဂိုဏ်းများကို တစ်ဂိုဏ်းပြီးတစ်ဂိုဏ်း အပြတ်ရှင်းနေပါပြီ။ သိုင်းလောကမှာ သွေးပင်လယ်ဝေနေပါပြီ။

ရှောင်လင်ကျောင်းတော်ဆိုတာက သိုင်းလောကရဲ့ အဓိပတိပါ။ ဘယ်နေရာကိုကြည့်ကြည့် သိုင်းပညာလေ့ကျင့်နေတာ မလွတ်ပါဘူး။ ရှောင်လင်ယာမဆရာတော်ကြီးရဲ့အနားမှာ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ပြုစုနေရင်း လုလင်ပျိုဟာ သိုင်းကစားနေတဲ့သူတွေကို ကြည့်ပြီးအားကျနေပါတယ်။ သူလည်း သူတို့လို ထိုးချင်၊ ခုတ်ချင်၊ ကန်ချင်ပါတယ်။ အားနဲ့မာန်နဲ့ အော်ဟစ်ခွန်ပေါက်ပစ်လိုက်ချင်ပါတယ်။ ဆရာတော်ကြီးက သူ့ကို ဘာမှလုပ်ခွင့်မပေးပါဘူး။ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုးသာ ခိုင်းနေပါတယ်။ အမှန်က ဒါဟာ သူ့ရဲ့စိတ်ကို စမ်းနေတာပါ။

တစ်နေ့ ဆရာတော်ကြီးဟာ တရားထိုင်တဲ့ ဘုရားခန်းကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေရင်း လုလင်ပျိုဟာ သိုင်းကစားနေသူများကို ကြည့်ပြီးအားကျနေပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဆရာတော်ကြီးက သူ့ကို ခေါ်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ နဂါးနဲ့

ကျားရုပ်တစ်ဖက် တစ်ချက်စီမှာ ရုပ်လုံးဖော်ထားတဲ့ ဘုရားပူဇော်ရာမှာ အမွှေးကိုင်ထည့်ပြီး ထွန်းညှိတဲ့ အိုးကြီးကို လက်တစ်ဖက်နဲ့ မပြပါတယ်။ ပြီးတော့ ပြန်ချပြီး သူ့ကို မခိုင်းပါတယ်။

ဒါများ ဒီပိန်ချောက်ချိနဲ့နဲ့ အဘိုးကြီးတောင် လက်တစ်ဖက်နဲ့ မနိုင်တာ။ သူ့လောက်တော့ အပျော့ပေါ့ဆိုပြီး ဆွဲမလိုက်တာ။ အိုးကြီးက လှုပ်တောင် မလှုပ်ပါဘူး။ ဘယ်လှုပ်ပါ့မလဲ။ ဒီအမွှေးတိုင်အိုးကြီးက ပိဿာချိန် ထောင်ချိပြီး လေးတာပဲကိုး။ ဒီတော့မှ လုလင်ပျိုဟာ အဘိုးကြီးကို မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆံပြူးကြီး တအံ့တဩကြီး ကြည့်နေတာပေါ့။ သူ့ဆရာဟာ ဘာကြောင့် ဒီဆရာတော်ကြီးထံမှာ သူ့ကို အပ်နှံခဲ့တာလဲဆိုတာကို အခုမှ သဘောပေါက်ပါတော့တယ်။ သူတွေ့နေတာ ဆရာတို့ရဲ့ဆရာ ပညာတို့ရဲ့ ပညာပါပဲ။

ဒီဆရာတော်ကြီးဟာ သူ့ကို ဘာပညာကို သင်ပေးပါသလဲ? ဓားပြီး၊ တုတ်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်ဟာ သံမဏိကဲ့သို့ ဖြစ်နေတဲ့ သံမဏိကိုယ်ခံသိုင်းပညာကို ဖျက်သီးနိုင်တဲ့ (၁၆) လုံးသော လက်သီးပညာကို သင်ပေးပါတယ်။ လူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာရှိတဲ့ အဆစ်တွေ၊ အကြောတွေ၊ အရိုးတွေကို ဖြတ်တောက်ပစ်နိုင်တဲ့ ရှောင်လင်လက်သီး (၁၆) လုံးပါပဲ။ ခန္ဓာကိုယ် အသား၊ ဓား၊ တုတ်တို့နဲ့ ခုတ်လို့၊ ရိုက်လို့ မပါ။

မပြတ်သော်လည်း ခန္ဓာကိုယ် အရိုးအဆစ်တွေကိုတော့ ချိုးဖဲ့ဖျက်ဆီးပစ်လို့ရပါတယ်။ အသားက ပြီးသော်လည်း အရိုးက မပြီးပါ။

ကမ္ဘာပေါ်မှာ လူမျိုးအသီးသီး အလိုက် ကိုယ်လုံကိုယ်ခံပညာရပ်များ များစွာရှိပါတယ်။ မြန်မာတွေမှာ ဗန်တို၊ ဗန်ရှည်၊ ရှမ်းကြီးသိုင်း၊ သိုင်းပြောင်းပြန်၊ ဓားရေး (၃၇) လုံးရေး (၃၇)၊ မြင်းရေး (၃၇) အများကြီးပါပဲ။ ဂျပန်လူမျိုးမှာ ပိုများပါတယ်။ ဂျူဒို၊ ကရာတေး၊ တိုက်ချို၊ ဝူရှူး၊ ဆူပို (နပန်း)၊ ကင်ဒို (ဓားသိုင်း)၊ နင်ဂျစ်ဆု (နင်ဂျာ) အများကြီးပါ။ တရုတ်တွေမှာရော ပိုတောင်များပါတယ်။ ရှောင်လင်၊ တိုက်ချို၊ ဝူရှူး၊ မြွေသိုင်း၊ ကျားသိုင်း၊ တောင်ပိုင်းသိုင်း၊ မြောက်ပိုင်းသိုင်း၊ မရေမတွက်နိုင်အောင်ပါပဲ။

ဘယ် ကိုယ်ခံပညာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် လက်သီးနဲ့အဖြောင့်ထိုးမယ်။ ပင့်ထိုးမယ်။ ဝိုက်ထိုးမယ်။ လက်သီးဆုပ်နဲ့ ထုမယ်။ ရိုက်မယ်။ အမြန် (စက္ကန့်လက်သီး) ထိုးမယ်။ အမျိုးမျိုးရှိပေမယ့်(၁၆) လုံးသော လက်သီးပညာဟာ ရှောင်လင်ကွန်ဖူးကလွဲလို့ ဘယ်ကိုယ်ခံပညာမှာမှ မရှိပါဘူး။

ဒီနေရာမှာ ကွယ်လွန်သွားရှာပြီဖြစ်တဲ့ ကွန်ဖူးသူရဲကောင်း ဘရူ(စ်)လီ အကြောင်းကို အနည်းငယ်တင်ပြလိုပါမယ်။ ဘရူ(စ်)လီနဲ့ သူ့ရဲ့ကွန်ဖူးစွမ်းရည်

ကို ထုတ်ဖော်ပြသထားတဲ့ ရုပ်ရှင်ကားများ ထွက်ပေါ်လာတဲ့အခါမှာ ဟောင်ကောင်က တစ်ခါလာ မဲပြာပုဆိုးပြသနေတဲ့ ရာဇဝင်သိုင်းဇာတ်ကားများအတွက် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စရာ ဖြစ်သွားစေပါတယ်။

လူတစ်ရာနဲ့တစ်ယောက်၊ လူတစ်ထောင်နဲ့တစ်ယောက် ဘယ်လိုပဲချချ။ ဇာတ်လိုက်ကသာ အမြဲတမ်းနိုင်နေတဲ့ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားများကို ပရိသတ်က ပြီးငွေ့နေပါပြီ။ အဲဒီအချိန်မှာ သိုင်းကွက်ဆန်းများနဲ့ ဝင်ရောက်လာတဲ့ ကွန်ဖူးမင်းသားကို ပရိသတ်များ သဘောကျတာဟာ မဆန်းပါဘူး။ ဘရူ(စ်)လီဟာ နံချပ်ကူ (နှစ်ချောင်းဆက်တုတ်) ကို ဘယ်ညာ တစ်စုံစီကိုင်ပြီး မျက်စိက မမြင်နိုင်အောင် လျင်မြန်တဲ့အရွိန်အဟုန်နဲ့ ဆန်းပြားစွာ ကစားပြခဲ့တဲ့အတွက် ယနေ့ယခုအချိန်အထိ အခြား၊ အခြားသော သိုင်းကားများနဲ့မတူ တစ်မူထူးခြားစွာ ပရိသတ်က နှစ်ခြိုက်စွာ အားပေးဆဲ၊ နှမြောတသဆဲ ဖြစ်နေရပါတယ်။

ဘရူ(စ်)လီဟာ တရုတ်သိုင်း လက်နက် (၁၈)မျိုးမှာ ပါဝင်တဲ့ နံချပ်ကူကို ကျင်လည်စွာ နားလည်တတ်ကျွမ်းသူလို့ ပရိသတ်များစွာက လက်ခံထားပေမယ့် အမှန်တကယ်ကတော့ သိုင်းပညာတစ်ရပ်ကို တီထွင်ဖန်တီးခဲ့တဲ့ ပါရမီရှင်၊ အလွန်အင်မတန်မှ ရှားပါးလှတဲ့ သိုင်း

ပညာဖန်တီးရှင်တစ်ဦးပါပဲ။

သိုင်းပညာတစ်ရပ်ကို ပေါက်မြောက်အောင်မြင်စွာ ကျင့်နိုင်တဲ့သူ အင်မတန်မှ နည်းပါတယ်။ လူသိများတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များထဲက ထုတ်ဖော်ပြရရင် ဂျက်ကီချန်းနဲ့ ဂျက်လီတို့ဟာ သိုင်းပညာမှာ ပေါက်မြောက်အောင်မြင် ထူးချွန်သူများဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သိုင်းပညာအသစ်တစ်ခုကို တီထွင်ဖန်တီးနိုင်သူက အင်မတန်မှ နည်းပါတယ်။ ဥပမာပြရရင် ထိုက်ချိချွမ်သိုင်းပညာကို ဖော်ထုတ်ခဲ့တဲ့ ဆရာကြီး ကျန်းဆန်းဖုန်းနဲ့ ဂျပန်မှ ထိုက်ကီဒိုဆရာကြီး ခုရုရှီးဘားတို့ပါပဲ။ အခု ဘရူ(စ်)လီဟာလည်း ဂျီကွမ်ဒိုလက်သီး၏သွားရာလမ်းဆိုတဲ့ သိုင်းပညာကို တီထွင်ဖော်ထုတ်ခဲ့သူပါ။

ဘရူ(စ်) လီရဲ့လက်သီးဟာ ဘယ်လောက်မြန်ပါသလဲ? ကိုယ်ခံပညာအနည်းအကျဉ်းကစားဖူးသူတောင် စက္ကန့်လက်သီးဆိုတာ ကြားဖူး၊ ကျင့်ဖူးမှာပါ။ ဆရာလုပ်သူက တိုင်မင်တစ်ချက်ပေးလိုက်တာနဲ့ တစ်စက္ကန့်ကို လက်သီး (၃) လုံး ရအောင် ထိုးရပါတယ်။ ဟိတ်ဆိုတာနဲ့ ညာ၊ ဘယ်၊ ညာ တစ်တွဲပြီးရင် ဘယ်၊ ညာ၊ ဘယ် ဆိုပြီး လက်သီးတစ်တွဲ၊ ဆက်တိုက် (၁၀) ကြိမ် တိုင်မင်ခေါ်ရင် (၃) လုံးတစ်တွဲ၊ (၁၀) ကြိမ်ဆိုတော့ လက်သီးအလုံးရေ (၃၀) ပေါ့။ ရုပ်ရှင်ထဲမှာ ဆိုရင်တော့ လူဆိုးကို ဇာတ်လိုက်က

အဲဒီလို လက်သီးအတွဲလိုက် ထိုးနေရင် ဟုတ်ပြီကွ . . . အဲဒီလိုမှဆိုပြီး ပရိသတ်အင်မတန်အကြိုက်တွေ့တဲ့ လက်သီးအတွဲပါပဲ။

ရုပ်ရှင်ဖလင်ဟာ တစ်စက္ကန့်ကို (၇) ကွက် ရိုက်ပြီးပုံဖော်ပါတယ်။ ဘရူ(စ်)လီရဲ့ ဂျီကွမ်ဒိုလက်သီးထိုးပြီး ပြန်ရုပ်တာကို ရုပ်ရှင်ပြစက်နဲ့ ရိုက်ယူတာ (၃) ကွက်ပဲ ဖလင်ကော်ပြားပေါ်မှာ ပေါ်ပါသတဲ့။ ဒီတော့ ဘရူ(စ်)လီရဲ့ ဂျီကွမ်ဒိုလက်သီးချက်ဟာ ရန်သူကိုထိုးမိပြီး ပြန်ရုပ်ချိန်ဟာ တစ်စက္ကန့်ရဲ့ ကိုးပုံတစ်ပုံပဲ ကြာပါတယ်။ တစ်စက္ကန့်ကို လက်သီး ကိုးလုံးထိုးနိုင်ပြီး သိုင်းပညာရှင်တွေထက် သုံးဆပိုမြန်ပါတယ်။ သင်က သူ့ကို လက်သီးတစ်လုံးထိုးချိန်မှာ သူက လက်သီး (၃) လုံးထိုးပြီးနေပါပြီ။ သူထိုး ကိုယ်ထိုး ထိုးမယ်ဆိုရင်လည်း သင်ကထိုးဖို့ ကြံရွယ်နေချိန်မှာ သူက သင့်ကို လက်သီး (၂) ချက် ထိုးပြီးနေပါပြီ။ တစ်ဖက်ရန်သူဟာ သူ့ရဲ့ လက်၊ ခြေ လှုပ်ရှားတာကို မမြင်ရဘဲ အသက်သေဆုံးသွားနိုင်ပါတယ်။ ဒါဟာ အထွတ်အထိပ်ရောက်နေတဲ့ သိုင်းပညာရှင်မှသာ လုပ်ဆောင်နိုင်ပါတယ်။

ခြေကန်ချက်ကို ခြေထောက်နုတ်တားဆီးပိတ်ဆို့ကာ ကန်ကျောက်ပြုံး။ ကိုယ်တစ်ပတ်လှည့်ကာ အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ရန်သူ၏ခါးရိုးကို ကန်ချိုးပစ်ပြုံး။ ပုကန် ကိုယ်ကန် တိုက်ခိုက်(၁)၊ (၂)၊ (၃)။

က နောက်ကျမှ ခြေကန်ချက်ကို အသုံးပြုသော်လည်း အရင်ထိအောင် ကန်ကျောက်ခြင်း၊ သူထိုး၊ ကိုယ်ထိုး တစ်ပြိုင်နက်တည်း ထိုးသော်လည်း မိမိ၏ လက်သီးချက်က ရန်သူကို အရင်ထိခြင်းဆိုတဲ့ ဘရူ(စ်)လီရဲ့ သိုင်းပညာ နည်းစနစ်တွေဟာ ယနေ့အထိ ဩဇာလွှမ်းမိုးနေတာကို ရုပ်ရှင်တွေ၊ ကိုယ်ခံပညာပြပွဲတွေမှာ တွေ့နိုင်ပါတယ်။

ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုမှာ သတင်းထောက်တစ်ယောက်က ဘရူ(စ်)လီရဲ့ သိုင်းပညာစွမ်းရည်ကို ထုတ်ဖော်ပြသရန် မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။ ဘရူ(စ်)လီက သတင်းထောက်ကို ကြေးနီပြားတစ်ပြားကို လက်ဝါးထဲထည့်ပေးပါတယ်။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားရဲ့ လက်ဝါးကို ဖြန့်ပြီး ဒီကြေးပြားကို တင်ထားပါ။ တစ်၊ နှစ်၊ သုံး ဆိုရင် ကြေးပြားကို လက်ဝါးဆုပ်ပြီး ဝှက်လိုက်ပါ။ ကျုပ်က အဲဒီကြေးပြားကို ရအောင်ယူပြမယ်လို့ သူက ပြောပါတယ်။

နှစ်ဦးသဘောတူလို့ တစ်၊ နှစ်၊ သုံး တိုင်မင်ခေါ်တဲ့အခါမှာ သတင်းထောက်က သူ့လက်ဝါးကို ဆုပ်လိုက်ပါတယ်။ ဘရူ(စ်)လီက 'ခင်ဗျား ရှုံးသွားပြီ' လို့ သတင်းထောက်ကို ပြောပါတယ်။ 'ကျုပ် မရှုံးပါဘူး . . . လက်ထဲမှာ ကြေးပြားရှိသေးတယ်' လို့ သတင်းထောက်က ပြောတော့ သတင်းထောက်က လက်ဝါးကို ဖွင့်ကြည့်တဲ့အခါမှာ ကြေးပြားမဟုတ်ဘဲ

ပိုင်စေ့ (ပြားစေ့) ဖြစ်နေလို့ သတင်းထောက် ရှုံးသွားပါသတဲ့။ တစ်ဖက်လူရဲ့ လက်ထဲက ကြေးပြားစေ့ကို ယူရုံမက အခြားတစ်ပြားနဲ့ လဲသွားခဲ့တဲ့ ဘရူ(စ်)လီရဲ့လက် လျင်မြန်ပုံကတော့ အံ့မခန်းပါပဲ။

သိုင်းပညာရပ်တစ်ခုကို တီထွင်ဖို့ ဆိုတာဟာ အင်မတန်မှ လွယ်ကူတဲ့ အကြောင်းတရားတစ်ခုပါပဲ။ တီထွင်ထားတဲ့ ပညာရပ်ကို လူအများ လက်ခံနိုင်စေဖို့ကတော့ ပိုလိုက်ခဲပါတယ်။ ဘရူ(စ်)လီကတော့ ပါရမီရှင်လို့ သတ်မှတ်ရပါမယ်။ ကြယ်များ ကြွေသလို လျင်မြန်စွာ ပေါ်ထွက်လာပြီး လျင်မြန်စွာပဲ ပျောက်ကွယ်သွားတာက အလွန်နှမြောစရာပါပဲ။ သူသာ သက်ရှိထင်ရှားရှိနေသေးရင် သူ့ရဲ့ ထူးခြားဆန်းပြားတဲ့ သိုင်းကွက်များကို မြင်တွေ့နေရဦးမှာ အမှန်ပါပဲ။ သူ ကွယ်လွန်သွားပေမယ့် သူ့ရဲ့သိုင်းပညာရပ်များကတော့ ပျောက်ကွယ်မသွားပါဘူး။ ယနေ့ ကိုယ်ခံပညာလောကမှာ သူ့ရဲ့ဟန်၊ သူ့ရဲ့ တိုက်ကွက်များကို မြင်တွေ့နိုင်ပါတယ်။ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ခံပညာရှင်များကလည်း ဒီဟန်ပန်များအတိုင်း လေ့ကျင့်၊ တိုက်ခိုက်နေကြဆဲပါပဲ။ လူအများက သူ့ရဲ့ နံချပ်ကူကို သဘောကျနှစ်ခြိုက်အားပေးကြပေမယ့် အမှန်တကယ်ကတော့ သူဟာ လက်နက်မဲ့သိုင်းသမားပါ။ မြန်မာလိုပြောရရင်တော့ ဗန်တိုသမားပေါ့။

သူ့ရဲ့လက်သီးချက်ကြောင့် ရန်သူတွေ နံရိုးကျိုးသွားတာတွေ၊ ဆီးအိမ်ကွဲသွားတာတွေ၊ နောက်ကောက်ကျသွားတာတွေကို သူ သရုပ်ဆောင်ခဲ့တဲ့ ရုပ်ရှင်ကားတွေမှာ မြင်တွေ့နိုင်ပါတယ်။

ဂျီကွမ်ဒိုဆိုတဲ့ ဘရူ(စ်)လီရဲ့ လက်သီးသွားရာလမ်းကြောင်းဟာ (၂) ခုပဲရှိပါတယ်။ နဖူး (သို့မဟုတ်) လည်ပင်းနဲ့ ရင်ညွန့်၊ အရှိုက်တို့ပါပဲ။ အပြောပုံလက်သီးချက်များပါ။ လက်သီးဟာ (၂) ချက်သာရှိပေမယ့် ကမ္ဘာကျော်လက်သီးများ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ကမ္ဘာကျော် လက်တွေ့သမား မိုဟာမက်အလီဟာ အမြင့်ဆုံး အမြန်နှုန်းနဲ့ သွားနေတဲ့ အမြန်ရထားရဲ့ မှန်ချပ်များကို တစ်ချပ်မှမလွတ်အောင် ထိုးခွဲနိုင်တယ်လို့ ကြားဖူးပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ပြင်းထန်တဲ့ လက်သီးချက်ဟာ နွားမတန်းမကိုတောင် သေစေနိုင်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

ကမ္ဘာကျော် နပန်းသမား အီနိုကီနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ထိုးသတ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ နပန်းသမားများရဲ့ ကြံ့ခိုင်သန်မာပုံကတော့ ကြည့်ဖူးသူတိုင်း အသိပါ။ အထူးဋီကာချဲ့ပြောနေစရာမလိုပါဘူး။ သံမှုန်ကို စား

ထားသလားထင်ရအောင် ကြံ့ခိုင်သန်မာတဲ့ အီနိုကီကြီးဟာ သံကုလားထိုင်များနဲ့ ရိုက်နှက်တာ၊ ထီးသံချွန်နဲ့ လက်မောင်းဆုံကို ထိုးတာ၊ လက်တွေ၊ ခြေထောက်တွေကို ချိုးဖဲ့တာ ခံနိုင်ပေမယ့် မိုဟာမက်အလီ (ခေါ်) ကလေးရဲ့လက်သီးချက်ကို တော့ မခံနိုင်ပါဘူး။ အဲဒီ စူပါကလေးဟာလည်း ဘရူ(စ်)လီက စိန်ခေါ်တဲ့အခါမှာ ငါတို့ဟာက အားကစား၊ မင်းဟာက လူသတ်တဲ့ပညာပဲလို့ ပြင်းပယ်ခဲ့တာ စိန်ခေါ်ချက်ကို လက်မခံခဲ့ပါဘူး။

ယခု တင်ပြမယ့် လက်သီးချက်ကတော့ (၁၆) ချက်တိတိရှိပါတယ်။ ရှောင်လင်ကွန်ဖူးပညာရပ်မှလွဲလို့ ဘယ်ကိုယ်ခံပညာရပ်မှာမှ မရှိပါဘူး။ ရှိခဲ့တယ်ဆိုရင်လည်း ရှောင်လင်ကွန်ဖူးပညာရပ်မှ ပွားယူထားခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်။

ရှောင်လင်ကွန်ဖူးပညာရပ်ကို ဆရာကြီးဦးစင်ချိုင်(လမ်းမတော်) မှ သင်ကြားပြသပေးခဲ့ပါတယ်။ ဆရာကြီးဟာ နဂိုက သရက်တောကျောင်းတိုက်ထဲမှာ သင်ကြားပါတယ်။ တပည့်အချို့ဟာ သင်တန်းကြေးကို မှန်မှန်မပေးတဲ့အတွက် ဒီပညာနဲ့အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုလုပ်ဖို့ မလွယ်ပါဘူး။ သင်တန်းကြေးမရပေမယ့် ကောင်းတယ် ဆိုးတယ် လုံးဝမပြောဘဲ မိမိ ပညာရပ်များကို ဆရာစားမချန် သင်ကြားပြသပေးသူပါ။ တိုက်တာ၊ အဆောက်အဦဆောက်တဲ့ ကန်ထရိုက်

အဖြစ်လည်း အလုပ်လုပ်ပါတယ်။

တိုက်ဆောက်ရာမှာ လေးထပ်တိုက်ပေါ်က ပြုတ်ကျခဲ့ပေမယ့် ထိခိုက်ကျိုးပဲ့ခြင်း လုံးဝမရှိခဲ့ပါဘူး။ ဆရာကြီးရဲ့ ပညာရပ်ကို ယာရောက် စမ်းသပ်သူများ၊ အများအပြားရှိပါတယ်။ တစ်ယောက်မှ ဆရာကြီးကို မနိုင်ပါဘူး။ အဲဒီအထဲမှာ ဓားပြီး၊ တုတ်ပြီးတွေ၊ ရေပက်မဝင်နိုင်အောင် တုတ်ရေးကျွမ်းကျင်သူတွေပါပါတယ်။ နောက် အလျဉ်းသင့်ရင် တင်ပြပါမယ်။

ဆရာကြီးဦးစင်ချိုင်ဟာ ရှောင်လင်ကွန်ဖူးပညာရပ်ကို ပညာသင်ကြားတတ်မြောက်ခဲ့သူပဲ။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်း ကရုတ်ပြည်ကို ဂျပန်တွေဝင်အတိုက်မှာ ခစ်ဘေးဒဏ်လွတ်ရာကို ရှောင်တိမ်းရင်း မြန်မာပြည်ကို ရောက်လာသူပါ။ မိမိတတ်မြောက်ထားတဲ့ သိုင်းပညာကို သင်ကြားပြသပေးရင်း တစ်ဇက်က မိမ်းရေးအတွက် အဆောက်အဦကန်ထရိုက်အလုပ်ကို လုပ်ရပါတယ်။

- (က) လက်သီး (၁၆) ချက်ကို လေ့ကျင့်ခြင်း။
- (ခ) လက်သီး (၁၆) ချက်ကို တိုက်ခိုက်ခြင်း။
- (ဂ) လက်သီး (၁၆) ချက်ကို ပြန်လည်ချေဖျက်ခြင်း ဆိုပြီး ခွဲခြားတင်ပြပါ

တယ်။

ဘယ် အားကစားလေ့ကျင့်ခန်း၊ ကိုယ်ခံပညာလေ့ကျင့်ခန်းမဆို ပထမဆုံး ပြုလုပ်ရမှာကတော့ အကြောလျှော့ခြင်းနဲ့ သွေးပူလေ့ကျင့်ခန်းတို့ပါပဲ။ အကြောလျှော့ခြင်းနဲ့ သွေးပူလေ့ကျင့်ခန်းတွေဟာ အားကစားနည်းတွေရဲ့ အသက်ဆိုင်ရင် မမှားပါဘူး။ သွေးမပူခင် အကြောမလျှော့ခင် ကစားမိလို့ အကြောတင်သွားတာ၊ အဆစ်လွဲသွားတာ၊ ဒူးမျက်သွားတာ၊ ခါးဆန့်မရတဲ့ ကုန်းကုန်းကွဲကျိုးဖြစ်သွားတာ၊ အများကြီးပါပဲ။ ဒါကြောင့် မိမိကလေးပဲ အားကစားပညာရပ်ကို လေ့လာမိ နာရိဝင်း၊ တစ်နာရီခန့် အခါနဲ့ လျှို့ဝှက် အကြောလျှော့သင့်တယ်လို့ အကြံပေးလိုပါတယ်။

ဒီဆောင်းပါးမှာတော့ အကြောလျှော့ခြင်းနဲ့ သွေးပူလေ့ကျင့်ခန်းကို နားလည်တတ်မြောက်ပြီးတယ်လို့ သတ်မှတ်ယူဆပြီး သီးခြားအနေနဲ့ မရေးတော့ပါဘူး။

ကားပေမယ့် အကြောလျှော့ခြင်းကို ပြုလုပ်ရတယ်ဆိုတာ သိထားရပါမယ်။

အကြောလျှော့ခြင်းနဲ့ သွေးပူလေ့ကျင့်ခန်းပြုလုပ်ပြီးပြီဆိုရင် မြင်းထိုင် ထိုင်ရပါမယ်။ မြင်းပေါ်မှာ ခွထိုင်တဲ့ပုံစံပါ။ ခြေထောက် နှစ်ဖက်စာ အကျယ်ဟာ အနည်းဆုံး (၁၆) လက်မခန့်ရှိရပါမယ်။ ရင်ဘတ်ပု လော့လို့ တင်ပေးတဲ့ အနည်းငယ်ကောက်ထားရပါမယ်။ မြေပြင်နဲ့

၂၀၆

တင်ပါးဟာ တစ်တောင်သာသာပဲ ရှိရပါမယ်။ လက်သီးနှစ်လုံးကို ပက်လက်လှန်ပြီး ခါးဆစ်အရိုး (ခါးရိုး) မှာ ကပ်ထားပါ။ အသက်ကို မှန်မှန်ရှူသွင်းပါ။

ပထမ ဦးခွဲကွဲလက်သီး

ပထမနံပါတ်(၁) လက်သီးကို ထိုးပါတော့မယ်။ ထိုးရမယ့်ပစ်မှတ်ဟာ မျက်ခုံးနှစ်ခုအကြား နဖူးတည့်တည့်ဖြစ်ပါတယ်။ ထိုးရမယ့်လက်သီးဟာ ဒေါင်လိုက်ဖြစ်ပြီး လက်ညှိုး၊ လက်ခလယ်ဆစ်နှစ်ခုနဲ့ ထိရပါမယ်။ အခြားနေရာနဲ့ မထိရပါ။ အသက်ကို နှာခေါင်းက ရှူသွင်းပါ။ ပါးစပ်က လေကို ထုတ်လိုက်ချိန်မှာ ကျားလို့အော်ပါ။ ရှူသွင်းထားတဲ့လေကို အောင့်မထားရပါ။ ဘယ်လက်သီးဟာ ဒေါင်လိုက်အပြောင့် ပုံသဏ္ဍာန်နဲ့ မျက်မှောင် (၂) ခုကြားကို ထိုးထည့်လိုက်ပါ။ ၎င်းနေရာ တည့်တည့်ကိုထိရင် မေ့မောသွားနိုင်တာ အနည်းဆုံး ဖြစ်ပြီး လက်သီးပြင်းရင် ဦးခွဲကွဲပြီး အသက်သေဆုံးနိုင်ပါတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ တည့်တည့်နေရမှာဖြစ်ပြီး ရွေ့ကိုငိုက်နေခြင်း၊ နောက်ကိုယိုင်နေခြင်း မရှိရပါဘူး။

ခွဲတိယလည်ချောင်းရှိုးကျိုးလက်သီးအသက်ကို ပြန်ရှူသွင်းပါ။ ပါးစပ်မှ ကျားလို့အော်ပြီး လေကို ပြန်ထုတ်ပါ။ ညာလက်သီး၊ ဒေါင်လိုက်အပြောင့်ပုံစံနှင့် လည်ချောင်းကျိုးနေရာကို ထိုးရပါမယ်။ လက်သီးရဲ့ လက်ညှိုး၊ လက်ခလယ်ဆစ်နဲ့ လည်ချောင်းကို ထိုးချိုးပစ်မှာပါ။

တတိယနှင့်စတုတ္ထနံရှိုးကျိုးလက်သီးနံရှိုးဟာ ပျော့တဲ့အလှုပ်လက်နဲ့ဖက်က ဖုံးအုပ်တာဟာပေးပေးပါ။ (**)

ပေါင်တူနဲ့ထုရင် သာသာလေးထုပေမယ့် နံရှိုးကျိုးပါတယ်။ ပေါင် (၁၀၀) ကျော်ရှိတဲ့ မိမိခန္ဓာကိုယ်မှ အလေးချိန်အား (၈) ပေါင်ကို လက်သီးထဲရောက်အောင် အားထည့်နိုင်ရင် နံရှိုးကျိုးပါတယ်။ တတိယဘယ်ဘက်နံရှိုး၊ စတုတ္ထညာဘက်နံရှိုးတွေဟာ ပစ်မှတ်ဖြစ်ပါတယ်။ လက်သီးဟာ မှောက်လျက်ပုံသဏ္ဍာန်ဖြစ်ပြီး ပိုက်ထိုးရပါမယ်။ သိုးတိုင်းလည်း နှာခေါင်းမှ လေရှူသွင်းပါ။ ပါးစပ်မှ ရှူထုတ်ရမှာဖြစ်ပြီး လက်သီးတစ်လုံးထိုးပြီးတိုင်း ကျန်လက်သီးတစ်လုံးဟာခါးရှိုးဆစ်မှာ ပက်လက်အနေအထားနဲ့ထိုးဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေရပါမယ်။

ပဉ္စမရင်ညွန့် အချိန်ရင် နှစ်ခုရဲ့အလယ်တည့်တည့်ချိုင့်နေတဲ့ ရင်ညွန့်နေရာကို အပြောင့်အတည့် ထိုးရပါမယ်။ ပစ်မှတ်ကို ထိခါနီး (၃) လက်မအလိုမှာ လက်သီးကို ပက်လက်အနေအထားကနေ မှောက်လျက်ပုံသဏ္ဍာန်ပြောင်းပြီး ဝက်အူရစ်သလို ထိုးသွင်းလိုက်ရပါမယ်။ အရွက်နေရာကို

တည့်တည့်မတ်မတ် ထိရင် သေနိုင်ပါတယ်။

ဆဋ္ဌမ ဆီးအိမ်ကို ထိုးခွဲခြင်း မြင်းထိုင် ထိုင်ထားရာက ညာခြေကို တစ်ဝက် ဘယ်ခြေဘက်ကိုတပ်ပြီး မုဆိုးကူးထောက်ပုံသဏ္ဍာန် ထိုင်ချပါ။ တင်ပါးဟာ ခြေကြီးနဲ့တစ်ထွာသာ ကွာရပါမယ်။ တစ်ဖက်ရန်သူရဲ့ ဆီးအိမ်တည့်တည့်ကို အပြောင့်အတည့် ထိုးရပါမယ်။ ပစ်မှတ်ကိုထိရန် (၃) လက်မအလိုမှာ လက်သီးပက်လက်ကနေ မှောက်လျက်သဏ္ဍာန်ပြောင်းပြီး ဝက်အူရစ် လှည့်သလို ထိုးထုတ်ရန်နှင့် အသက်ရှူသွင်း၊ ရှူထုတ်လုပ်ရန် မမေ့ရပါ။ ဆီးအိမ်ကွဲကာ သေပါတယ်။

သတ္တမနှင့်အဋ္ဌမ ခူးဆစ်ရုံညှင်းကို ဖြုတ်ခြင်း

မုဆိုးခူးထောက်ပုံသဏ္ဍာန်အတိုင်း ထိုင်လျက်နဲ့ ရန်သူရဲ့ဘယ်ခြေခူးဆစ်ကို မိမိက ဘယ်လက်သီးနဲ့ မှောက်လျက်ပုံပုံ အတိုင်း ဝိုက်ကာထိုးဖြုတ်ရပါမယ်။ ပေါင် ရိုးနဲ့ခြေသလုံးရိုးဆုံကဲ့ ခူးဆစ်က ရုံညှင်း ပြုတ်ကာ တစ်သက်လုံး လူဖြစ်ရုံနဲ့သူ ဖြစ် သွားနိုင်ပါတယ်။ ပြီးရင် ညာဘက်ခူးဆစ် အတွင်းဘက် ရုံညှင်းကို ညာဘက်ဝိုက် လက်သီးနဲ့ထိုးကာ ဖြုတ်ရပါမယ်။ အသက်ရှူသွင်း၊ ရှူထုတ်ကို တစ်ကြိမ် ထိုးထိုင်း အမြဲတမ်းတစ်ခါစီ ပြုလုပ်ရပါ မယ်။

နဝမနှင့် ဒသမ

နားထင်သွေးပြန်ကြောကို တိုက်ခိုက်ခြင်း

မြင်းထိုင်အနေအထိုင်အတိုင်း ပုံစံ ကို ပြန်ယူပါ။ ဘယ်ဘက်ကို လှည့်လိုက် ပြီး ဘယ်လက်သီးကို ခါးမှဝိုက်၍ ရန်သူ ၏ နားထင်ကိုလက်မကိုအပြင်ဘက်တွင် ထား၍ လက်သီးပက်လက်ထားကာ လက်သီးဆုပ်တွင်ကွေး၍ ကပ်ထားသော လက်မအဆစ်ဖြင့် ရန်သူ၏ နားထင် သွေးပြန်ကြောကိုရိုက်ထည့်ရပါသည်။ တစ်ဖန် ညာဘက်သို့လှည့်ကာ ညာလက် သီးကို ပက်လက်ထား၍ ၎င်းနည်းအ တိုင်း ရန်သူ၏နားထင်သွေးပြန်ကြောကို ရိုက်ကာ ထိုးရပါမည်။ သွေးပြန်ကြော ပြတ်၍ အသက်သေဆုံးနိုင်ပါသည်။ အသက်ရှူသွင်း၊ ရှူထုတ်ခြင်းကို ပြုလုပ် ပါ။ ထိုးပြီးသော လက်သီးသည် နားထင် လက်သီးတစ်လုံးထိုးရန်အတွက် အမြဲ တမ်း အဆင်သင့်ဖြစ်နေရပါမည်။

အမှတ်စဉ် (၁၀) နှင့် (၁၂) လုံးဖြောင့်လက်သီး၊

လက်မောင်းဆုံကို ထိုးဖြုတ်ခြင်း
လူ၏လက်မောင်းဆုံနေရာသည် ချိပ်ထားသကဲ့သို့ရှိနေရာ အဖြောင့်လက် သီး ဒေါင်လိုက်ထိုးခြင်းဖြင့် ၎င်းလက် မောင်းဆုံပြုတ်ထွက်နိုင်ပါသည်။ လက် မောင်းဆုံပြုတ်လျှင် ချက်ချင်း ပြန်တပ် လျှင်တပ်၊ မတပ်လျှင် နောက်ပိုင်း ခဏ ခဏ ပြုတ်ထွက်နိုင်ပါသည်။ ဘယ်ဘက် ကိုလှည့်၍ လက်မောင်းဆုံကို အဖြောင့် လက်သီး၊ ဒေါင်လိုက်ထိုး၍ ဖြုတ်ရပါ မည်။ ပြီးလျှင် ညာဘက်လက်မောင်းဆုံ ကို အဖြောင့်လက်သီးနှင့် ဒေါင်လိုက်ထိုး

ကာ ဖြုတ်ရပါမည်။ အသက်ရှူသွင်း၊ ရှူ ထုတ်ပြုလုပ်ပါ။

အမှတ်စဉ် (၁၃) နှင့် (၁၄) ပေါင်ထိပ်ကို ထိုးဖြုတ်ခြင်း

ပေါင်ရင်းထိပ်ကို ဘယ်၊ ညာတစ် လှည့်စီ ထိုးရပါမည်။ လက်သီးကိုခိုက်၍ အပေါ်မှအောက်သို့ ထိုးချရပါမည်။ ဘယ်ဘက်ပေါင်ထိပ်ကို ဘယ်လက်သီး နှင့်ထိုး၍ ညာဘက်ပေါင်ထိပ်ကို ညာ လက်သီးနှင့် ထိုးဖြုတ်ရပါမည်။ ပေါင် ဆစ်ရိုးပြုတ်၍ ရန်သူမှာ တိုက်ခိုက်ရန် မဆိုထားဘိ ထပင်မထနိုင်တော့ပါ။ အသက်ရှူသွင်း၊ ရှူထုတ်မှုကို ပြုပါ။

အမှတ်စဉ် (၁၅) နှင့် (၁၆) ရန်သူ၏ချိုင်းအောက်ကို ထိုးခြင်း

ရန်သူ၏ချိုင်းအောက်သို့ နဂါးခေါင်းလက်သီးနှင့် ပင့်ကာထိုးရပါမည်။ နဂါးခေါင်းလက်သီးဆိုသည်မှာ လက်သီးကို ဆုပ်၍ လက်ခလယ်ဆစ်တစ်ဆစ် ထုတ်ထားသော လက်သီးကို ခေါ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

၎င်းလက်ခလယ်တစ်ဆစ် ထုတ်ထားသော လက်သီးချွန်နှင့် ချိုင်းအောက်ကို ထိုးမိပါက အသက်သေဆုံးနိုင်ပါသည်။ ဘယ်၊ ညာတစ်ဖက်စီ လှည့်၍ ရန်သူ၏ ဘယ်၊ ညာ ချိုင်းအောက်ကို

နဂါးခေါင်းလက်သီးချွန်နှင့်ပင့်ကာထိုးရပါမည်။ အသက်ရှူသွင်းမှု၊ ရှူထုတ်မှုကို ပြုလုပ်ပါ။

လက်သီး (၁၆) ချက်နဲ့ထိုးရမယ့် ပစ်မှတ်တွေကို ပြုပြီးပါပြီ။ လက်သီးထိုးချက် ပြင်းအောင်၊ လက်သီးထိုးချက်ကို ရာနဲ့ထောင်နဲ့ချီပြီး လေ့ကျင့်ရပါတယ်။ ထိုးထုတ်လိုက်တဲ့ လက်သီးထက် ပြန်ရုပ်တဲ့လက်သီးရဲ့အရှိန်က ပိုမြန်အောင် လေ့ကျင့်ရပါတယ်။ လက်သီးတစ်လုံးထိုးပြီး တာနဲ့ နောက်လက်သီးတစ်လုံးထိုးဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေရပါမယ်။ လက်သီးထိုးလိုက်တဲ့အခါမှာ အားအပြည့်မထည့်ရဘဲ ပစ်မှတ်ကိုထိကာနီး (၃) လက်မအလိုမှာ အားအပြည့်ထည့်ပြီး ဝက်ဖူရစ်သဏ္ဍာန် ပတ်လက်ကနေ မှောက်လျက်ပြောင်းထိုးရပါမယ်။ ကြမ်းပြင်မှာ အဝတ်ပါးပါးခံပြီး လက်သီးထိုးကျင့်ရပါမယ်။ အကြိမ် (၅၀)၊ အကြိမ် (၁၀၀) ရအောင် ဒိုက်ထိုးကျင့်ရပါမယ်။ လက်သီးပြင်းအောင် ကျင့်နည်းကတော့ အများကြီးရှိပါတယ်။ လေ့ကျင့်ပါများလို့ ကျင့်အားရလာရင် လူ့ဖျတ်တိတ်တဲ့ညအချိန်မှာ အဲဒီ လက်သီး (၁၆) လုံးကို ထိုးရင် လေထဲမှာ ဝှစ်ခနဲ၊ ပုန်ပန် လက်သီးထိုးလိုက်လို့ လေထုကို လက်သီးနဲ့ ထိုးခွဲသံတွေကို ကြားလာရမှာပါ။

ရှောင်လင်လက်သီး (၁၆) လုံးကို လေ့ကျင့်တဲ့အခါမှာ ပြင်းအောင် ထိုးရပါမယ်။

Ko Soe Gyi မှ ပြန်လည် မျှဝေသည်။

ထိုင်ပြီးလေ့ကျင့်ရပါမယ်။ လက်သီး (၁၆) လုံးကို လေ့ကျင့်ပြီးတဲ့အခါမှာ တစ်စက္ကန့်ကို (၁) နဖူး၊ (၂) လည်မျို (၃) အရှိုက် (၄) ဆီးအိမ် (ဘော) ဆိုပြီး လေးလုံးတစ်တွဲလည်း စက္ကန့်လက်သီးအဖြစ် လေ့ကျင့်ရပါမယ်။ တိုင်မင်တစ်ချက်ပေးလိုက်တာနဲ့ လက်သီးလေးလုံးတစ်တွဲ တစ်ဆက်တည်း ရအောင် ထိုးရပါမယ်။

အခု လက်သီး (၁၆) လုံးကို ကြေညက်အောင် လေ့ကျင့်ပြီးပြီဆိုရင် ၎င်းလက်သီး (၁၆) လုံးကို အသုံးပြုပြီး တုတ်၊

ခား လက်နက်ကိုင်ဆောင်ထားတဲ့ ရန်သူ၊ လက်နက်မဲ့ရန်သူတို့နဲ့ တိုက်ခိုက်ပုံကို ဖော်ပြပါဦးမယ်။

လက်သီး (၁၆)လုံးနဲ့ နောက်ကျောဘက်က တိုက်ခိုက်ရင် (၁) နောက်စေ့ (၂) လည်ပင်းအရိုးအဆစ် (၃) လက်ပြင်ညွန့် ဘယ်၊ ညာ (၄) ကျောရိုးမကြီး (၅) ကျောက်ကပ် ဘယ်၊ ညာ (၆) မြီးညောင်းရိုး တို့ကို တိုက်ခိုက်နိုင်တယ်လို့ ဆိုတာကို တင်ပြလိုက်ရပါတယ်။

ကြည်စင်း(ရ-ဟ-မ-က)